

„Tato mezera, již jednou rozpoznaná, se musela zaplnit; avšak co bychom mohli dát na roveň formy, do níž se odívají myšlenky, když to není sama podstata myšlenky? vedle pravopisu, který zachází se slovem, není to styl, který zachází s věcí?“

Larousse byl v tomto rozvratným reformátorem a jeho iniciativa se musela zdát mnoha generálním inspektorům své doby stejně skandální jako školské návrhy devadesátých let našim současníkům. Jeho metoda již totiž nespátřuje ve středu pedagogického systému obecnou „normu“, jejíž pravopisná pravidla zejména kodifikují přesná omezení, ale, výslovně a záměrně, vyjadřování, tedy podle Larousse „styl“. Celkově se proti diktátu, karikatuře nápodoby, prosazuje slohová práce, cvičení invence, nemožné bez dobré znalosti slovní zásoby a tedy i pravopisu. Slohová práce to je škola jazyka a vytříbenému jazyku se říká „styl“.